

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Marije Bilić iz Osijeka, Dubrovačka 10, OIB: 30963035121, zastupana po punomoćniku Krešimiru Medved, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Zagrebačka banka Zagreb d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon rasprave zaključene 14. svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika Darije Petričević, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i partneri d.o.o., 15.svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom dio odredbe članka 2., točka e) Ugovor o namjenskom kreditu od 18. veljače 2015., broj Ugovora: 3241333663, koji je dana 18. veljače 2015. potvrđen kod javnog bilježnika Verice Rok iz Osijeka pod brojem OV-308/15 i to u dijelu u kojem se korisnik kredita (tužitelj) obvezuje platiti sve naknade i troškove, a koji dio odredbe glasi „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora“.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Mariji Bilić, OIB: 30963035121, isplati iznos od 152,63 EUR (stopedesetdva eura šezdeset i tricenta) zajedno sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. veljače 2015. po stopi koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022., za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za

svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Mariji Bilić, OIB: 30963035121, naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 214,04 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 15. lipnja 2026. pa sve do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je dana 28. siječnja 2026. podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da dana 18. veljače 2015. tužiteljica i tuženik sklopili su Ugovor o namjenskom kreditu, broj Ugovora: 3241333663, koji je dana 18. veljače 2015. potvrđen kod javnog bilježnika Verice Rok iz Osijeka pod brojem OV-308/15. Navodi da joj je obračunata naknada za obradu kredita (ulazna naknada) u iznosu od 1.150,00 kn (152,63 EUR) koju je tužiteljica platila 27.02.2015. Naknada za obradu kredita tužiteljici je obračunata temeljem članka 2., točka e) predmetnog Ugovora o kreditu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora“. Međutim navedena odredba o naknadi za obradu kredita je ništetna budući da ista nije određena niti odrediva po čl. 269. i 270. Zakona o obveznim odnosima, a ni po čl. 1024. ZOO-a ju tuženik nije bio ovlašten naplatiti jer nikakvu štetu nije pretrpio. Osim toga, predmetni ugovor o kreditu je sastavljen odnosno otipkan i pripremljen od strane tuženika po njegovom uobičajenom obrascu, odnosno po unaprijed formuliranom standardnom ugovoru tuženika, slijedom čega se o spornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo što je izazvalo i nepoštenu neravnotežu među ugovornim stranama te je sporna odredba ništetna i po odredbama Zakona o zaštiti potrošača. Sukladno svemu navedenom, a budući da je tuženiku isplata izvršena temeljem odredbe koja je ništetna isti je obvezan vratiti tužitelju primljeno sukladno čl. 323. ZOO-a, slijedom čega tužitelj podnosi ovu tužbu te predlaže da sud nakon provedenog postupka donese sljedeću presudu:

I. Utvrđuje se ništetnom dio odredbe članka 2., točka e) Ugovor o namjenskom kreditu od 18. veljače 2015., broj Ugovora: 3241333663, koji je dana 18. veljače 2015. potvrđen kod javnog bilježnika Verice Rok iz Osijeka pod brojem OV-308/15 i to u dijelu u kojem se korisnik kredita (tužitelj) obvezuje platiti sve naknade i troškove, a koji dio odredbe glasi „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora“.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Mariji Bilić, OIB: 30963035121, isplati iznos od

152,63 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. veljače 2015. po stopi koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022., za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Mariji Bilić, OIB: 30963035121, naknadi ovom parnicom prouzročene joj troškove zajedno sa zateznom kamatom koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude pa sve do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana pod prijetnjom ovrhe.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi. Navodi da je tužitelj vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.500,00 EUR dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 152,63 EUR slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Shvaćanje da se u slučaju postavljanja deklaratornog i kondemnatornog tužbenih zahtjeva treba cijeliti isključivo gledati kao mjerodavna za određivanje vrijednosti predmeta spora visina kondemnatornog zahtjeva, zauzeo je Vrhovno sud Republike Hrvatske u odluci Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008. godine, kako slijedi: „Deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu koja treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se tada samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu“. Tuženik upućuje i na odluku Županijskog suda u Varaždinu posl. br. GŽ-286/2024-2 od dana 15. svibnja 2024. godine: „30. Ovakav stav prvostupanjskog suda nije pravilan. Naime, deklaratorni zahtjev koji je u ovom predmetu istaknut uz zahtjev za činidbu služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu i ne uzima se u vrijednost prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se samo prema vrijednosti zahtjeva za činidbu, koja u ovome predmetu iznosi 240,35 EUR/1.810,95 kn (upućuje se na pravni stav iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1625/01-2 od 6. veljače 2002., te Rev-1264/07-2 od 29. listopada 2008.). Stoga je zbog pogrešne primjene odredbe iz članka 37. ZPP-a, na temelju odredbe iz članka 373. u vezi sa odredbom iz članka 380. ZPP-a valjalo pobijano rješenje usvajanjem žalbe tuženika preinačiti te utvrditi vrijednost predmeta spora u iznosu od 240,35 EUR/1.810,95 kn.“. Također, isto potvrđuje i odluka Županijskog suda Zagrebu posl. br. GŽ-4623/2023-2 od dana 16. travnja 2024. „28. Međutim, opravdano tuženik tvrdi da je po prvostupanjskom sudu

na ročištu održanom 10. srpnja 2023., a nakon što je prigovorio, utvrđena vrijednost predmeta spora sa iznosom od 1.347,14 eura, koju je tužiteljica naznačila u tužbi. To iz razloga, što je deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti točke 20. F članka 20. Ugovora o kreditu poslužio samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu 19,91 eura / 150,00 kuna, i ne uzima se obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora mjerodavne za odluku o naknadi troškova na ime zastupanja po punomoćniku odvjetniku, već se vrijednost predmeta spora u tom slučaju određuje samo prema novčanom potraživanju iz zahtjeva za isplatu (Rev-374/2013-3 od 6. prosinca 2017., Rev-x-155/2010-2 od 30. lipnja 2010. Rev-214/2002-2 od 11. ožujka 2003. i druge), a što je u konkretnom slučaju iznos od 19,91 eura / 150,00 kuna.". Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od gore navedenih 152,63 EUR. Tuženik u cijelosti spori osnovanost tužbe, odnosno tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom, a iz razloga kako je obrazloženo u nastavku ovog odgovora. Tuženik u odgovoru na tužbu protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Navodi da tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbe čl. 2. toč. e) Ugovora o kreditu broj: 3241333663 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 18. veljače 2015. godine te s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu iznosa od 152,63 EUR zajedno sa zateznim kamatama. Odredbom čl. 2. toč. e) Ugovora o kreditu propisano je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZPP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu na ugovorne odnose između potrošača i banke kao lex specialis primjenjivao se Zakon o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13. – dalje u tekstu: ZPK/14). ZPK/14 je predviđao pravo Banke da naplaćuje razne naknade, pa tako i naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Već iz odredbe čl. 2. st. 1. toč. 15. ZPK/14, a kojom odredbom se definiralo potrošačko kreditiranje, razvidno je

da je tuženik imao pravo na naplatu naknade. Naime, navedenom odredbom propisano je da je potrošačko kreditiranje pravni posao kojim se jedna ugovorna strana obvezuje drugoj staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a druga se ugovorna strana obvezuje plaćati ugovorene kamate, odnosno ugovorene naknade, te iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, kao i svaki drugi pravni posao, koji je po svojoj gospodarskoj biti jednak ovome pravnome poslu (čl. 2. st. 1. toč. 15. ZPK-a). Nadalje, i odredbom čl. 2. st. 1. toč. 7. ZPK/14 bilo je propisano pravo Banke na naplatu naknada, pa je u tom smislu zakonodavac propisao da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Naknade na odobrene kredite moraju biti vezane uz stvarni trošak odobravanja kredita. Nakon sklapanja ugovora o kreditu, nije dopušteno uvođenje novih naknada. Troškovi dodatnih usluga koje se odnose na ugovor o kreditu, posebice premije osiguranja, također su uključeni ako je sklapanje ugovora o pružanju drugih usluga obvezno u cilju dobivanja kredita ili dobivanja kredita prema uvjetima koji vrijede na tržištu. Osim što je već u samom ZPK/14 ustanovljeno pravo tuženika na naplaćivanje naknada, ističe se da je sukladno zakonskom ovlaštenju iz ZPK/14, Ministar financija 2014. godine donio i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite ("Narodne novine" br. 15/14. – dalje u tekstu: Pravilnik) koji je propisivao da je naknada fiksni ili varijabilni iznos koji vjerovnik naplaćuje za pružene usluge te da vjerovnik u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje naknade sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita. ZPK/14 je pored prava banke da od korisnika kredita naplati naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, propisao i određene informacije koje je banka u pisanom obliku dužna prezentirati potrošaču prije sklapanja samog ugovora o kreditu (čl. 5. ZPK/14). Dodatno, propisivala se i obveza banke da potrošača obavijesti o efektivnoj kamatnoj stopi, a koja je sadržavala ukupne troškove kredita, tj. uključivala je ne samo ugovorene kamate, nego i predmetnu naknadu za obradu kredita. U konkretnom slučaju razvidno je da je u sklapanju predmetnog ugovora o kreditu sudjelovao tužitelj i predstavnik tuženika, koji je prilikom ugovaranja ovog Ugovora o kreditu u cijelosti postupila sukladno zakonom propisanim obvezama. Naime, prije potpisivanja ugovora o kreditu i prilikom obrade samog kreditnog zahtjeva, tužitelj je od strane djelatnika tuženika, bankarskog službenika tuženika, bio informiran o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita. Slijedom navedenog, iz svih materijalnih dokaza kao i iz komunikacije između tužitelja i službenika banke, razvidno je da je tužitelj na više načina bio informiran o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, pri čemu je evidentno da je tuženik u cijelosti postupao sukladno pozitivnim zakonskim propisima u informiranju tužitelja o svim njegovim obvezama po kreditu, pa tako i obvezi plaćanja naknade za obradu kredita. Tuženik ističe da je naplaćeni iznos naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu odražavao stvarne troškove odobravanja kredita, sve sukladno odredbi čl. 2. st. 1. toč. 7. ZPK/14 koja je propisivala: "Naknade na odobrene kredite moraju biti vezane uz stvarni trošak odobravanja kredita." U konačnici, a upravo po pitanju stvarnog troška naknade za obradu kredita, tuženik ističe da je Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite propisivao obvezu tuženika da Ministarstvu financija dostavlja visine naknada te je i Ministarstvo financija bilo dužno objavljivati na svojim internetskim stranicama usporedni prikaz visine naknada za obavljanje usluga potrošačkog kreditiranja. U razdoblju od 1. siječnja 2014. g. pa nadalje, tuženik nikada nije imao primjedbi ili propisanih mjera od strane Ministarstva financija i/ili Hrvatske narodne banke u pogledu visine naknada za obradu kredita,

koje je bilo dopušteno naplaćivati prema korisnicima kredita sukladno primjenjivom zakonodavstvu. Slijedom navedenog, razvidno je da je naknada za obradu kredita, koja je naplaćena tužitelju, odražavala stvarne troškove obrade kredita, te je tuženik u svojem poslovanju prema korisnicima kredita postupao sukladno primjenjivom zakonodavstvu poštujući zahtjeve dobre vjere. c) Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva te nije suprotno zahtjevima dobre vjere uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, osim ZPK/14 po kojem je tuženik nedvojbeno postupao i koji je tuženiku davao pravo na naplatu naknade za obradu kredita od strane tužitelja, na snazi je bio i ZZP/14. Odredbom čl. 53. ZZP/14 propisano je da ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i razumljivo te moraju biti lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja

kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?". Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade, Županijski suda u Zagrebu

u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa obvezom plaćanja naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun u banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“.S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na ista ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. d) Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: “Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?”. Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito:

-odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita,

-nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa,

-sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu.

Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

Tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena 2015. godine. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2015. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 10 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 28. veljače 2015. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnica, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3.Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid dopis Zagrebačke banke d.d. od 4.veljače 2025, Ugovor o namjenskom kreditu, te saslušao tužitelja u svojstvu stranke.

4.Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužiteljice radi utvrđenja ništetnim odredbi predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadama,te zahtjev za isplatu iznosa koje je tužitelj platio na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

5. Nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 18. veljače 2026. sklopili Ugovor o namjenskom kreditu, broj 3241333663, koji je dana 18. veljače 2015. potvrđen kod javnog bilježnika Verice Rok iz Osijeka pod brojem OV-308/15.

Navedenim ugovorom tužitelju je odobren kredit u iznosu od 230.000,00 HRK.

Namjena kredita je kupnja stana (čl.6.).

Rok otplate kredita je 20 godina (čl.3.).

Člankom 2. točka e) predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

6. Nije sporno da je naknada za obradu kreditnog zahtijeva (ulazna naknada) za predmetni ugovor o kreditu naplaćena dana 27. veljače 2015. u iznosu od 1.150,00 HRK (dopis tuženika od 4. veljače 2025.- stranica 13 spisa), što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 152,63 EUR, dok naknada za prijevremenu otplatu kredita nije naplaćena.

7. Tužiteljica Marija Bilić, izjavila je saslušana u svojstvu stranke da 2015. trebala su joj sredstva za kupovinu stana te se odlučila za podizanje kredita. Išla je u dvije banke ali se odlučila za Zagrebačku banku iz razloga povoljnije kamate. Odlučila se za kredit u HRK. Dobila je u banci ugovor da pročitati ga je pročitala, bio je unaprijed pripremljen tekst ugovora. Uočila je odredbu o naknadi pri sklapanju ugovora o kreditu ali nije pisalo kolika je ta naknada. Njoj je trebao kredit i pristala je na uvjete kredita, više je obraćala pažnju na kamatu i kolika će biti rata. Nije joj uopće pojašnjeno kako će se obračunati naknada prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Naknada joj je naplaćena u iznosu od oko 150,00 eura. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila je u radnom odnosu u osnovnoj školi. Nije imala privatnu firmu niti obrt. Sredstvima kredita kupila je stan u kojemu je živjela. Kredit je otplatila 2018. ili 2019. godine. Kredit je otplaćivala sama (stranica 33 spisa).

8. Sporno je među parničnim strankama da li je ništetna odredba predmetnog ugovora o kreditu u članku 2. točka e) koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

9. Odredbom čl. 322 ZOO propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neki drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

10. Odredbom čl. 324. ZOO propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor sklopljen (st.1.), ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2.).

11. Temeljem odredbe čl. 327. ZOO na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl. 328. ZOO propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

12.Odredbom članka 49. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014, 110/2015, 14/2019, 19/2022) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st.1.). Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (st.2.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Člankom 55. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

13.U konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj odredbe čl. 2. toč. e predmetnog ugovora o kreditu evidentno je da u navedenoj odredbi tuženik nije naveo odnosno definirao koje sve naknade i troškove se korisnik kredita obvezuje platiti. U konkretnom slučaju nije sporno da je tužitelju kao korisniku kredita naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u utuženom iznosu,pa s obzirom na navedeno tužitelj ima pravni interes zahtijevati utvrđenje navedene odredbe ništetnom.

14.Dakle, predmetnim ugovorom o kreditu nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova naknade za obradu kreditnog zahtjeva, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obrade kreditnog zahtjeva, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezino postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta. S obzirom na izloženo, te da je predmetni ugovor pisan na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, te da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove zbog obrade kreditnog zahtjeva,a niti proizlazi dokazanim da su tužiteljici pri sklapanju ugovora o kreditu uručeni Odluka o tarifi naknada za usluge kreditora i Opći uvjeti poslovanja banke,niti da je uopće upoznat sa sadržajem navedenih dokumenata. Stoga je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu utuženog iznosa koji je tužitelj platio na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva , sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO). Naime, s obzirom da je u postupku utvrđeno da je predmetna odredba ugovora o kreditu u dijelu o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva ništetna, uz nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog ugovora o kreditu (ugovor pisan na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik; čl.3. Direktive vijeća 93/13/EEZ), proizlazi da je tuženik nepošteni stjecatelj, te je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja (VSRH broj Rev-1051/2023-2 od 3.travnja 2024.).

15.U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što

drugo propisano.

Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak koji glasi:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

15.1.S obzirom na navedeno prigovor zastare nije osnovan.

16.U odnosu na navode tuženika kojima tužiteljici osporava status potrošača za navesti je da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je namjena kredita – za kupovinu stana, te da je korisnik kredita (tužiteljica) naznačena kao fizička osoba, dakle, izvan eventualne profesionalne djelatnosti ili djelatnosti slobodnog zanimanja, jer bi to moralo biti navedeno u sadržaju ugovora, s napomenom da je tužiteljica saslušana u svojstvu stranke izjavila da je sredstvima kredita kupila stan u kojem je stanovala, da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu je bila u radnom odnosu u osnovnoj školi, te nije imala privatnu firmu, niti obrt. Stoga, s obzirom na izloženo nedvojbeno proizlazi da je tužiteljica u trenutku sklapanja ugovora o kreditu imala status potrošača, (čl.3.ZZP/03; presuda Općinskog suda u Osijeku broj P-344/2021-6 od 20.srpnja 2021.godine, presuda Županijskog suda u Puli broj GŽ1098/2021-3 od 21.travnja 2022.).

17.Stoga je, a s obzirom na sve naprijed izloženo naloženo tuženiku isplatiti tužiteljici neosnovano naplaćeni iznos naknade za obradu kredita u iznosu od 152,63 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od dana 28.veljače 2015., do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO).

18.Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1 ZPP, s napomenom da je u konkretnom slučaju mjerodavna vrijednost predmeta spora prema vrijednosti kondemnatornog tužbenog zahtjeva za isplatu, a ne kako je to tužiteljica naznačila u tužbi, s obzirom da u konkretnom slučaju deklaratorni tužbeni zahtjev služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu odnosno deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na isplatu koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora (VSRH Revr-774/ 2005-2 od 13.12.2005; Revr-475/2008 od 27.10.2008., Županijski sud u Puli broj GŽ-1313/2023-2 od 27.11.2023.).

18.1.Naloženo je tuženiku naknaditi tužiteljici prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 214,04 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za:

sastav tužbe (Tbr.7.t.1.) 25 bodova,

sastav pisanog podnesaka 29.04.2026.(Tbr.8.t.1.) 25 bodova,

te za zastupanje na ročištu kod suda dana 14.05.2026. (Tbr.9.t.1.) u visini od po 25 bodova, koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV, te troška sudskih pristojbi na tužbu i presudu u iznosu od po 13,27 EUR.

19.Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od

dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

20.S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 15.lipnja 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DOSTAVITI:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30889-6d5e6**

Kontrolni broj: **07f94-573ac-9524a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.